

Φραγκόσυκα

Η φραγκοσυκιά είναι κάκτος, παχύφυτος, πολυετής, δενδρόμορφος, πυκνόμορφος, αειθαλής, με βλαστό όρθιο. Στην Ελλάδα απαντάται ημιαυτοφυής και πολλές φορές αυτοφυής.

Ευδοκίμει σε θερμούς και ηλιόλουστους τόπους, χωρίς ιδιαίτερη προτίμηση στο έδαφος, αρκεί αυτό να μη είναι υγρό ή να στραγγίζεται καλώς, ήτοι σε βραχώδη, πετρώδεις, αμμώδεις ή ξηρές τοποθεσίες, σε αβαθή εδάφη ή μετρίου βάθους, φτωχά σε οργανική ύλη, οξέα ή ελαφρώς αλκαλικά, σε βουνοπλαγιές και, όπου άλλη καλλιέργεια είναι δύσκολος έως αδύνατος.

Στα αργιλώδη και ασβεστώδη εδάφη ευδοκίμει λιγότερον απ' όσο στα μεσαίας συστάσεως. Η ανάπτυξη της σε βραχώδη εδάφη επιτυγχάνεται χάριν του ισχυρού συστήματος ριζών το οποίο διαθέτει και σιγά – σιγά προκαλεί διάσπαση και αποσάθρωση αυτών. Το δυνατό ριζικό «οπλικό» σύστημα ίσως είναι μία από τις αιτίες ένεκεν των οποίων η φραγκοσυκιά δείχνει προτίμηση και σε, πρόποδες λοφίσκων, πετρώδεις εκτάσεις, ή επικλινή εδάφη παρά στους κάμπους. Ένας άλλος λόγος που συνηγορεί σ' αυτήν την ιδιόρρυθμη προτίμηση, είναι το γεγονός ότι φοβάται την ασφυξία των ριζών η οποία προέρχεται από άφθονα ή στάσιμα νερά.

Είναι φυτό ανθεκτικό στην ξηρασία και προσπαθεί να αποθηκεύει νερό στους ιστούς του όταν το βρίσκει, για τις δύσκολες ημέρες που συχνά έρχονται. Είναι αξιοσημείωτο πως και την υγρασία αξιοποιεί αφού την απορροφά και την μετατρέπει σε νερό στους ιστούς του. Προσφορά της φραγκοσυκιάς είναι τεραστία τόσο στον άνθρωπο όσο και στα ζώα τα οποία την επιδιώκουν μετά μανίας τόσο τους καλοκαιρινούς όσο και τους χειμερινούς μήνες. Στις ερήμους ιδίως όπου ευδοκίμει αποτελεσματικώς, δέχεται εφορμήσεις διψασμένων και πεινασμένων ζώων.

Όνομα

Το επίσημο όνομα είναι: *Opuntia ficus - indica*, Οπούντια η ινδική συκή, κοινώς Φραγκοσυκιά

Τάξη

Cactales ή Opuntiales, Κακτώδη ή Οπουντιώδη

Οικογένεια

Cactaceae, Κακτίδες

Σύνολο από φραγκοσυκιές στα Κατάπολα Αμοργού. Στην λαϊκή έκφραση, που δυστυχώς σήμερα τείνει να εκλείψει ολοσχερώς, λεγόταν «φραγκοϊρι», «συκοϊρι» (σύνολο από συκιές) και «λι οϊρι» (ελαιών)

(Αμοργός: Φωτογραφία του γράφοντος)

Καταγωγή

Η φραγκοσυκιά κατάγεται από το Μεξικό. Μετήχθη στην Ευρώπη από τους Ισπανούς μεταξύ των ετών 1521 – 1523, όταν ο Fernando Cortes κατέλαβε το Μεξικό. Στις Μεσογειακές χώρες διεδόθη ταχέως για τους γλυκείς και εύγευστους καρπούς της.

Πολλαπλασιασμός

Πολλαπλασιάζεται δύσκολα με σπέρματα, ευκολότερα όμως με μοσχεύματα, (αγενής γένεσης ή αγενής πολλαπλασιασμός), δηλαδή κομμάτια των φυλλοκλαδίων, που αφήνονται μερικές ημέρες στο ύπαιθρο και κατόπιν φυτεύονται.

Αν είναι χειμώνας, φυτεύουμε ένα «φύλλο» (έτσι αποκαλούμεν κατά συγκατάβαση τον βλαστό, ενώ φύλλα είναι τα αγκάθια) στο χώμα, σε τρόπο ώστε το μισό να είναι μέσα και το μισό έξω. Αυτό θα ριζώσει και θα έχουμε ένα νέο φυτό.

Αν είναι καλοκαίρι σε κάποιο σημείο γης που επιλέγομε, πάνω σ' ένα «φύλλο» βάζομε μια πέτρα και το αφήνομε στην επιφάνεια του εδάφους σε οριζόντια θέση. Από το κάτω μέρος του «φύλλου», φύονται, μετά από λίγες ημέρες μικρές ρίζες. Τότε ενδείκνυται να το φυτέψομε στο χώμα, καθέτως, τουλάχιστον μέχρι την μέση και έτσι θα έχουμε ένα νέον οργανισμό.

Ακόμα πολλαπλασιάζεται και με σπέρματα αλλά πολύ βραδέως.

Βλαστοί

Οι βλαστοί (κορμός = το κεντρικό μέρος του φυτού απ' το οποίο γίνονται οι διακλαδώσεις, αλλά και το γηραιότερο) της φραγκοσυκιάς είναι φυλλοειδώς πεπλατυσμένοι, ενώ στους κάκτους παρατηρούνται

διαφοροποιήσεις σε σφαιρικούς ή κυλινδρικούς, στυλοειδείς ή αρθρωτούς, με πολλά φυλλοκλάδια. Έχουν σχήμα ελλειψοειδές, τριγωνικό ή άλλα παρόμοια και χρησιμεύουν ως αποθηκευτικοί χώροι. Περιέχουν μεγάλες ποσότητες νερού για να αντέχουν στις ξηρασίες.

Ομοιάζουν δηλαδή με σαρκώδη φύλλα, εξ ου και ο όρος βλαστοπαχύφυτα, αλλά είναι βλαστοί με λειτουργικές ιδιότητες φύλλων, μήκους 20 - 50 εκατοστών, πλάτους 10 - 20 εκατοστών και καλύπτονται από κηρώδες στρώμα. Αρχικώς είναι άκρως ευαίσθητοι, προοδευτικώς όμως αυξάνουν και τελικώς αποκτούν ινώδη (ξυλώδη) υπόσταση, για να καταλήξουν στον σχηματισμό του κορμού. Επίσης έχουν στην επιφάνειά τους πολλές και σκληρές ίνες, τα αγκάθια, κέντρα, ακίδες ή γλωχίνες. Ασκούν δε και την φωτοσυνθετική λειτουργία του φυτού.

Φύλλα

Η φραγκοσυκιά είναι άφυλλος ως δένδρο. Τα φύλλα της έχουν υποστεί «ισχυράν πήρωσιν» και έχουν μετατραπεί σε ακάνθας, ή φυλλακάνθας, όπως ευρίσκομε τον όρον στο «Περί φυτών ιστορίαι» έργο του αρχαίου Έλληνα βοτανολόγου Θεοφράστου Βιβλίο 6, Κεφ. 4, Παρ. 7, για άλλο φυτό. Είναι μικρά, βελονοειδή, εύπτωτα, σκληρά, μυτερά όργανα και επιτυγχάνουν δύο στόχους. ΠΡΩΤΟΝ μειώνουν την διαπνοήν ώστε να μη χάνεται το αποταμιευμένο νερό, και ΔΕΥΤΕΡΟΝ προστατεύουν από την επιδρομήν των φυτοφάγων ζώων.

Άνθη

Τα άνθη είναι μεγάλα και φύονται κατά κανόνα στην κορυφή των φυλλοκλαδίων, συνήθως των ανωτέρων ή εξωτερικών και πολύ σπανίως στα πλευρικά μέρη. Έχουν χρώμα ζωηρό κιτρινωπό, πορτοκαλί ή χρυσίζον. Ένας θαυμάσιος συνδυασμός που δίδει ιδιαίτερο τόνο κατά την περίοδο της ανθοφορίας στους χώρους όπου υπάρχουν συστοιχίες από φραγκοσυκιές.

Τα άνθη είναι μονήρη, δηλαδή βρίσκονται μεμονωμένα στον βλαστόν, αλλά πολλάκις και καθ' ομάδας, ερμαφρόδιτα, (διγενή), κανονικά, ακτινόμορφα ή ζυγόμορφα ήτοι έχουν αμφίπλευρη συμμετρία και επίγυνα.

Η ωοθήκη είναι υποφυής, ήτοι βρίσκεται κάτω από το πεπλατυσμένο τμήμα

της βάσεως, μονόχωρος και δέχεται πολλές σπερματικές βλάστες (ωάρια).

Το περιάνθιο είναι διπλό και τα μέλη του βρίσκονται σε σπειροειδή διάταξη με μεταβατικές μορφές από σέπαλα σε πέταλα.

Τα σέπαλα και τα πέταλα δεν έχουν πλήρη διαφοροποίηση. Και τα δύο είναι πολυάριθμα, όρθια ή αποκλίνοντα.

Οι στήμονες (ανδρείον) είναι σπειροειδώς τοποθετημένοι ή ενίοτε καθ' ομάδας.

Ο ύπερος (γυναικείον) είναι ένας και απαρτίζεται από τρία ή και περισσότερα καρπόφυλλα..
Τα πέταλα και τα σέπαλα με τα έντονα χρώματά τους και την γύρι προσελκύουν τα έντομα κι έτσι επιτυγχάνεται η επικονίαση στο φυτικό βασίλειο. Μένουν ανοικτά 36-48 ώρες για τον σκοπό αυτό.

Καρποί

Ο καρπός της φραγκοσουκιάς έχει σχήμα απιοειδές, ωοειδές, ή υποσφαιρικό πεπλατυσμένο περί την κορυφή ένθα σχηματίζει βοθρίον. Είναι γεμάτος γλωχίνες (αγκάθια) στο περίβλημα, (επικάρπιο), φυόμενα καθ' ομάδας σε μικρές αποστάσεις επί της επιφανείας του, καθώς και στην στεφάνη (κορυφή) του καρπού. Πρόκειται για ένα μέσο αυτοπροστασίας από τους εχθρούς. Είναι σαρκώδης, κίτρινος ή κοκκινωπός, εδώδιμος. Έχει σάρκα γλυκιά, χρώματος πορτοκαλί έως υποκίτρινο στην αρχή της ωριμάνσεως και κοκκινωπό προς κοκκινόμαυρο κατά την υπερωρίμανση. Καταναλώνεται νωπός, αφού αποφλοιωθεί. Έχει γεύση ευχάριστη, γλυκιά, δροσιστική, εξαιρετικώς εύγευστη και εύχυμη. Επίσης ο καρπός είναι ραξ ή ράγα.

Επιβίωση

Η φραγκοσουκιά, ζει σε αμμώδη, πετρώδη ξηρά ή άνυδρα εδάφη. Έχει δηλαδή ήθος άκρωσ ξηροφυτικών.

Για τον σκοπό αυτό έχει δημιουργήσει ένα δικό της αμυντικό σύστημα, ώστε να δύναται να επιβιώνει και σε περιόδους παρατεταμένης ανομβρίας. Η προσαρμογή της χαρακτηριστικώς στηρίζεται στα πιο κάτω.

α) Αποταμίευση νερού. Μαζί με τις θρεπτικές ουσίες η φραγκοσουκιά αποθηκεύει μεγάλες ποσότητες νερού μέσα στους ιστούς της, οι οποίοι συνήθως βρίσκονται στον κορμό. Γι' αυτό η κατηγορία λέγεται παχύφυτα ή σαρκόφυτα.

Αποτέλεσμα της μεγάλης αποθήκευσης νερού στους ιστούς είναι η αρκετή εξόγκωση. Όταν τους κόψομε σε κάποιο σημείο ρέει νερό. Τα φυλλοκλάδια είναι οι δεξαμενές νερού της φραγκοσουκιάς.

Χωρίς νερό είναι αδύνατο να ζήσει άνθρωπος, ζώο ή φυτό, πέραν λίγων ωρών ή ημερών. Γι' αυτό όλα λαμβάνουν την σχετική πρόνοια.

β) Μείωση διαπνοής. Ο δεύτερος λόγος με τον οποίον εξασφαλίζει η φραγκοσουκιά την διαφύλαξη νερού είναι η μείωση της διαπνοής και αυτό επιτυγχάνεται με την «εξαφάνιση» των φύλλων. Από πλευράς μακροβιότητας, ζει άνω από 200έτη.

Βοτανικές ποικιλίες της Φραγκοσουκιάς

Στο εξωτερικό

Opuntia ficus - indica, variety « Santa Ynez»

Opuntia ficus - indica, variety « Santa Maria»

Opuntia ficus - indica, variety « Lynwood»

Opuntia ficus - indica, variety « Robusta» (dinner platecactus)
Opuntia ficus - indica, variety « Burbanks Spineless»»

Στην Ελλάδα

Υπάρχουν τέσσερις κατηγορίες συμφώνως με το Ινστιτούτο Υποτροπικών και Ελαίας, πλην όμως απαντώνται δεκάδες άλλες ουσιώδεις στον νησιωτικό χώρο, μη επισημασμένες.

Χρονικές στιγμές

Η συλλογή και ο καθαρισμός αποτελούν τα δύο πιο «ακανθώδη» εμπόδια, ώστε κάποιος να απολαύσει τα φραγκόσουκα. Προκειμένου να συλλέξουμε φραγκόσουκα, είτε για επί τόπου κατανάλωση, είτε για μεταφορά στο σπίτι πρέπει να γνωρίζουμε και εφαρμόζουμε τους παρακάτω βασικούς κανόνες.

α) Πριν την ανατολή του ηλίου. Και αυτό για τον εξής κύριο λόγο. Το πρωί, τα αγκάθια του καρπού από την νυκτερινή υγρασία, έχουν κάποια χαλαρότητα. Δεν είναι σκληρά, χωρίς αυτό να αποκλείει τον άμεσο κίνδυνο να εισχωρήσουν στα χέρια, αν τα πιάσουμε χωρίς προφύλαξη.

β) Μετά την δύση του ηλίου. Αυτό είναι πιο σχετικό από την προηγούμενη περίπτωση.

γ) Να υπάρχει άπνοια. Εκτός από τον ήλιο, στην σκλήρυνση των αγκαθιών, από την νυκτερινή ελαστικότητα, συντελεί και ο αέρας.

Τρόποι συλλογής

Πολλοί είναι οι τρόποι, με τους οποίους μπορεί κάποιος να μαζέψει τα φραγκόσουκα. Οι περισσότεροι απ' αυτούς, αναφέρονται στα άτομα εκείνα, τα οποία δεν έχουν καμία εξοικείωση με το έμφορτο από αγκάθια αυτό φρούτο. Αλλά και οι πεπειραμένοι δεν υστερούν από μεθόδους συλλογής, χωρίς να παραβλέπουν την επιβαλλομένη προφύλαξη. Χαρακτηριστικώς αναφέρομε μερικούς απ' αυτούς.

Πηγή: <http://www.fragosika.gr/>

«Εφοράθην κλέπτων οπώρας, αμφιτέροις ταις χερσίν χρώμενος, συνωδά τού κατεπείγοντος». Η συλλογή γίνεται από τον δρόμον. Το δοχείον υποδοχής ευρίσκεται επί του προστατευτικού του αγροκτήματος τοίχου, ο δε συλλέκτης χρησιμοποιεί και τα δύο χέρια, γυμνά, όπως αδιαμφέυτως κατέγραψε ο φωτογραφικός φακός. Ο παρακείμενος αυτόπτης μάρτυς... είναι αναγκαστικῶς απολύτως ἔμπιστος του συλλέκτη και γράφοντος

(Λμοργός: Καλοκαίρι 2005)

α) Με τίναγμα. Οι πιο αδαείς προσπαθούν, πριν πιάσουν τα φραγκόσυκα για να τα κόψουν από τον βλαστό, να τινάξουν τα αγκάθια απ' αυτά. Δεν είναι σωστός τρόπος

β) Με καλύπτρα. Άλλος τρόπος είναι να χρησιμοποιήσουμε κάποιο μέσο, το οποίο δεν το διαπερνά το αγκάθι.

γ) Με γάντια. Μερικοί προκειμένου να συλλέξουν φραγκόσυκα, χρησιμοποιούν χοντρά υφασμάτινα γάντια.

δ) Με το χέρι. Ο πιο σίγουρος και χωρίς άλλες διαδικασίες τρόπος, είναι να τα μαζεύουμε με γυμνό χέρι. Είναι πολύ εύκολος, όσο και αν φαίνεται επικίνδυνος και ανατριχιαστικός. Αυτό όμως προϋποθέτει μεγάλη πείρα.

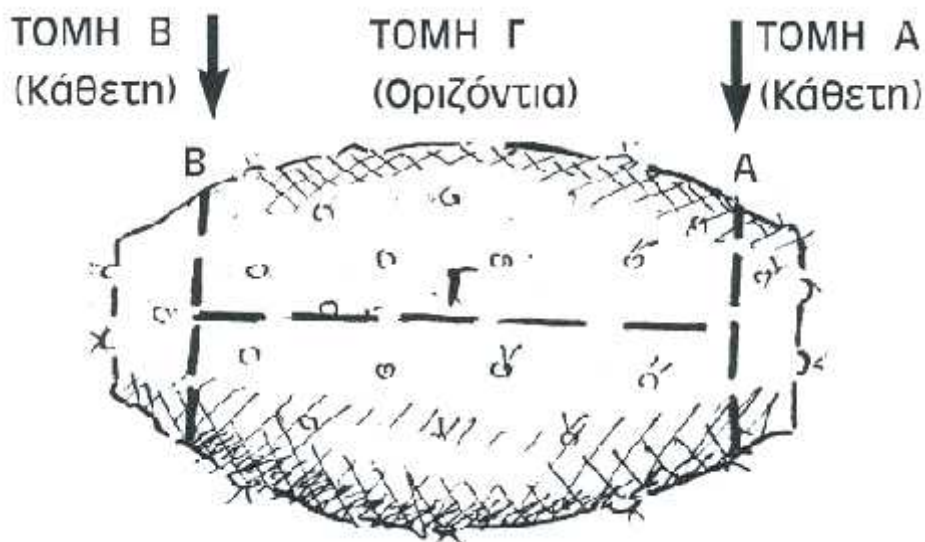
ε) Με πρακτικά μέσα

Μεταφορά – Διατήρηση

Όταν συλλέγουμε φραγκόσυκα και θέλουμε να τα μεταφέρομεν, πρέπει να προσέχομεν, α) να μη τα πετάμε από ψηλά, β) να μη πιέζομε τον καρπό κατά την συλλογή και γ) να μη προκαλείται άνοιγμα στο κάτω μέρος του καρπού κατά την απόσχιση από τον βλαστό. Διατηρούνται καθαρισμένα στο ψυγείο ή ακαθάριστα σε σκιερό μέρος όχι πέραν της εβδομάδος.

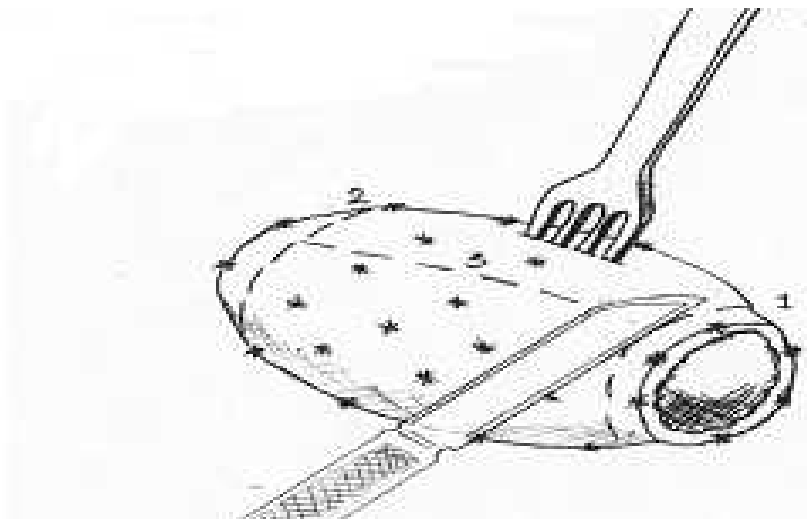
Τρόποι καθαρισμού

Το δυσκολότερο πρόβλημα για να απολαύσει κάποιος τα φραγκόσουκα είναι ο καθαρισμός. Το μυστικό για να καθαριστεί το φραγκόσουκο από τον τόσο οπλισμένο με αγκάθια φλοιό είναι απλό. Επιτυγχάνεται με τρεις τομές επί του καρπού. Οι δύο στα άκρα και είναι βαθιές και η τρίτη ενώνει τις δύο προηγούμενες και είναι ρηχή, όσο το πάχος του φλοιού.

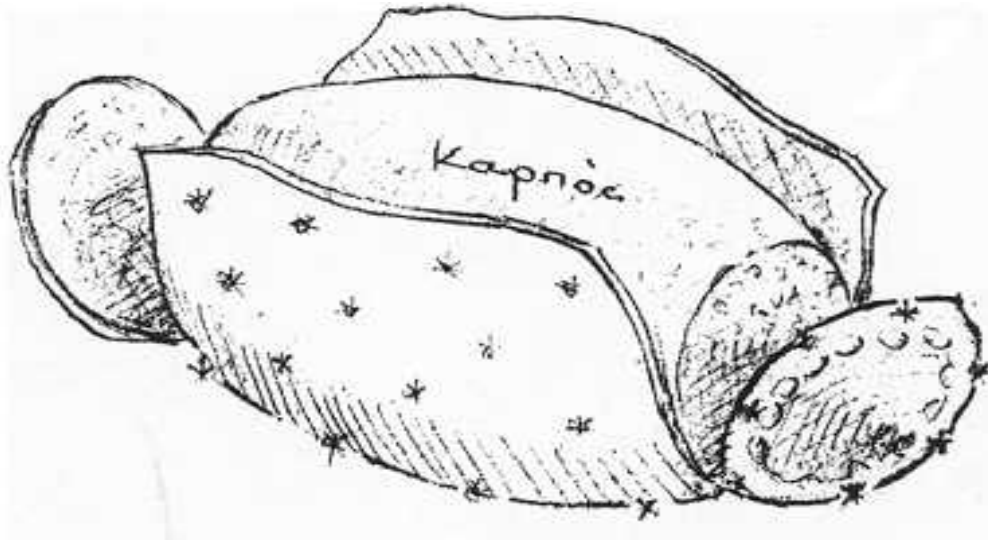
Με τις τρεις αυτές μαχαιριές γίνεται εφικτό το εξής:

Το φραγκόσουκο έχει σχήμα αυγοειδές. Με τις τομές Α' και Β' επιτυγχάνομε να μετατρέψομε το αυγοειδές σχήμα σε κυλινδρικό. Η τομή Γ' τέμνει καθέτως τον φλοιό, ο οποίος με απλό τράβηγμα, αποχωρίζεται του καρπού.

Σχηματική παράσταση χρησιμοποιήσεως πιρουνιού και μαχαιριού.

Οι αριθμοί υποδηλώνουν την σειρά των τομών. Μετά τις τρεις τομές, απομακρύνομε πλευρικώς τον φλοιό και αποκαλύπτεται ο καρπός ο οποίος αφαιρείται με το χέρι (ή το πιρούνι) ή ακόμα εισάγεται στο στόμα απ' ευθείας χωρίς την χρήση χειρός, από τους πεπειραμένους.

Πρόκειται για ένα πολύχρηστο πλην άγνωστο στους πολλούς δένδρο, για τον Άνθρωπο, την Γεωργία, την Κτηνοτροφία, το Περιβάλλον, το Μέλλον. Αυτοί είναι οι βασικοί άξονες στους οποίους έχει εστιασθεί η σπουδαιότητα της φραγκοσυκιάς στο εν λόγω βιβλίο.

Η φραγκοσυκιά είναι πολλαπλώς χρήσιμη στον άνθρωπο, τόσο για τους καρπούς της όσο και για τα «φύλλα» της.

Τα φραγκόσυκα προσφέρονται ως :

Πρωινό: Λίγοι καρποί το πρωί είναι αρκετοί να μας συγκρατήσουν από την πείνα μέχρι το μεσημέρι, αλλά και να τονώσουν τον οργανισμό.

Χωνευτικό: Σε περιπτώσεις φορτώσεως του στομάχου από πλεονεκτική πολυφαγία, ένα ή δύο φραγκόσυκα ενεργούν ως το καλλίτερο χωνευτικό.

Καθαρτικό: Οι καρποί καθαρίζουν το πεπτικό σύστημα πλήρως αλλά και το ουροποιητικό, νεφρούς κλπ.

Δροσιστικό: Είναι ένα θαυμάσιο, εύγευστο αλλά και εξαιρετικά δροσιστικό φρούτο τις ζεστές ιδίως ημέρες του καλοκαιριού.

Θρεπτικές ιδιότητες: Είναι εξαιρετικά θρεπτικό, αφού περιέχει, βιταμίνη C σε μεγάλη ποσότητα και A σε μικρότερη, αμινοξέα, σίδηρο, κάλλιο, ασβέστιο, μαγγάνιο, νάτριο και άλλα.

Οι καρποί μετατρέπονται σε: γλυκά, μαρμελάδες, κομπόστες, και ποτό με μετουσίωση ή απόσταξη. Μας δίδουν επίσης οινόπνευμα και εκλεκτή ρακή .

Εκμετάλλευση: Η συστηματική καλλιέργεια και εμπορία των καρπών της φραγκοσυκιάς, είναι διαδεδομένη στις χώρες της Αμερικής και στις παράλιες της λεκάνης της Μεσογείου.

Στην Ελλάδα δεν έχει ουδεμία καλλιέργεια, παρά το ότι φύεται σε μεγάλες εκτάσεις.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Δεν πρέπει να τρώμε πολλά σε κάθε περίπτωση, διότι προκαλούν δυσκοιλιότητα.

Πυκνή βλάστηση από όρθιες και έρπουσες φραγκοσυκιές, οι οποίες έχουν πλούσιαν καρποφορίαν, ευρισκομένην στο στάδιο της ωριμάνσεως. Αγέρωχη, πάνω από το χωριό Λαγκόδα της Αμοργού, φαίνεται ως να εσωπεύει ολοκλήρου της περιοχής.

(Φωτογραφία: Αντωνίου Βλαβιανού)

Τα «φύλλα» χρησιμεύουν ως:

Τονωτικά στην καρδιά λόγω της ουσίας κακτίνη που περιέχουν. Αντίδοτο κατά της μέθης. Απομακρύνουν πονοκεφάλους, ναυτία ξηροστομία και άλλα. Η χρήση γίνεται από τους μεθυσμένους, αφού φυσικά θα τους τα προσφέρει κάποιος ως φάρμακο και τα έχει επεξεργασθεί δεόντως. Στην μαγειρική τα φύλλα παράγουν δεκάδες φαγητά με κρέας και λαχανικά για τον άνθρωπο, κάτι που φαίνεται σαν παράδοξο, αλλά είναι πραγματικότητα και μάλιστα ουσιαστική, για εκατομμύρια ανθρώπους πλην Ελλήνων!! Επίσης γίνονται σαλάτες, επιδόρπια, μεζέδες ακόμη και ψωμί. Τα «φύλλα» της φραγκοσυκιάς δεν έχουν καμμία απολύτως τοξικότητα κι έτσι πρέπει να τα συνηθίσουμε ως γέυμα.

Ρακή μετουσιωμένη σε ηδύποτο από φραγκόσυκα, ύστερα από ειδική επεξεργασία. Έμπνευση και εκτέλεση: Θεώνη Στρατουδάκη.

(Λιμοργός: Φωτογραφία του γράφοντος)

Οικονομικά οφέλη

Τα οικονομικά αποτελέσματα που μπορεί να προκύψουν από την εκμετάλλευση της φραγκοσυκιάς είναι πάρα πολλά. Δυστυχώς εμείς οι Έλληνες δεν τα έχουμε υπ' όψη και γι' αυτό αφήνομε ανεκμετάλλευτη μία τόσο προσοδοφόρα πηγή. Οι καρποί είναι εκμεταλλεύσιμο προϊόν. Οι εξαγωγές από τα κράτη που καλλιεργούν την φραγκοσυκιά είναι μεγάλες, αλλά και από παράγωγα επεξεργασίας των καρπών προκύπτουν άφθονα προϊόντα. Γλυκά, μαρμελάδες, ποτά.

Τα «φύλλα» επίσης είναι μεγάλη πηγή εσόδων για τους καλλιεργητές, αφού τα εμπορεύονται προς παραγωγή ζωοτροφών.

Στην Αμερική και σε χώρες της Μεσογείου έχουν τεράστιες εκτάσεις για καλλιέργεια φραγκοσυκιάς προς παραγωγή κτηνοτροφής.

Τέξας, Αριζόνα, Ν. Καλιфорνία, Μεξικό απ' όπου οι αποδώσεις είναι 3- 13 τόννους «φύλλα» το στρέμμα. ενώ σε επιμελημένες καλλιέργειες εγγίζει τους 30 τόννους το στρέμμα.

Στην Βραζιλία οι εκτάσεις με φραγκοσυκιάς για κτηνοτροφές είναι περίπου 3.000.000 στρέμματα.

Στην Σαρδηνία σε ημιεντατική καλλιέργεια οι αποδώσεις είναι 6 τόννοι το στρέμμα.

Στην Σικελία φτάνουν το 1.000.000 στρέμματα, στην Τύνιδα 80.000 στρέμματα και σ' άλλες χώρες ανάλογες εκτάσεις.

Τόσο η φραγκοσυκιά όσο και οι καρποί, αλλά και τα άνθη της έχουν θεραπευτικές ιδιότητες για διάφορες παθήσεις του ανθρωπίνου οργανισμού. Είναι από τα λίγα φυτά που χρησιμοποιούνται όλα τα μέλη τους και επιπροσθέτως είναι προληπτικό και θεραπευτικό ίαμα.

Η χρήση των καρπών αφ' εαυτής δημιουργεί ευνοϊκές καταστάσεις για το αμυντικό σύστημα του οργανισμού, αλλά και σε περίπτωση παρουσιάσεως κάποιας νόσου, πάλιν επενεργεί δραστικά.

Οι ασθένειες τις οποίες «καταμάχονται» τα μέλη της φραγκοσυκιάς είναι ενδεικτικώς πιο κάτω.

Φραγκοσουκιές με πλούσιαν ανθοφορίαν αν και αφρόντιστες. Ευρίσκονται έσα από την ξηρολιθιά η οποία είναι ο φυσικός φράκτης του αγροκτήματος. Θα ήταν πλεονασμός για μέρη με εξαιρετικώς περιορισμένο καλλιεργήσιμο χώρο, να υπάρχουν δύο προστατευτικοί φράκτες!!

(Αμοργός: Φωτογραφία του γράφοντος)

- Ως κατάπλασμα για την θεραπεία φλεγμονωδών αποστημάτων, την διόγκωση του σπληνός, την ελονοσία, τους μώλωπες και την περιποίηση των τραυμάτων. Το χρησιμοποιούν εκατονταετίες τώρα Αμερικανοί και Μεξικανοί. Ήταν και παραμένει ένα σπουδαίο Αντιφλεγμονώδες.
- Για την θεραπεία της υπερλιπιδαιμίας και της παχυσαρκίας.
- Κατά του σακχαρώδους διαβήτη. Έχουν γίνει εκτενείς πανεπιστημιακές έρευνες στην Αμερική καθώς και σε άλλες χώρες.
- Κατά της υπερτροφίας του προστάτου
- Κατά της χοληστερόλης
- Κατά της φλεβίτιδος
- Κατά πνευμονικών παθήσεων
- Πιθανός παράγοντας για την καταπολέμηση ορισμένων μορφών καρκίνου (στήθους, προστάτου, στομάχου, πνευμόνων, παγκρέατος) λόγω των флаβονοειδών συστατικών που περιέχουν
- Δυναμωτικό στο ανοσοποιητικό σύστημα
- Τα άνθη και τα κλαδώδια («φύλλα») χρησιμοποιούνται ως διουρητικά, αντισπασμωδικά, αντιδιαρροϊκά, αιμολυτικά, καθώς για καταπολέμηση της ψαμμιάσεως, ήτοι άμμου στα νεφρά, και της νεφρίτιδος!